

- A** & tamē ore ad salutem non confitendo petierunt, nisi qui per poenitentiam reuixerūt? Quis ita euangelūt vt existimet Apostolum Petrum hoc habuisse in corde quod in ore, quidō Christū negauit? Nempe in illa negotiō intus veritatem tenebat, & foris mendaciū proferebat. Cur ergo lachrymis diluit qd̄ ore negaverat, si saluti sufficiebat quod corde credebat? Cor loquens in corde suo veritatem, tam amaro fletu puniuit mendacium quod ore depropriet: nisi quia magnā vidit esse perniciēm, quidō corde quidem credidit ad iustitiam, sed ore non confessus est ad salutem? Quapropter illud quod scriptum est, Qui loquitur veritatem in corde suo: non sic accipiendo est, quasi retenta in corde veritate, loquēdū sit in ore mendacium. Sed ideo dictum est, quia fieri potest vt loquatur quis que ore veritatem, quæ nibil ei profit̄ si eam in corde non teneat: id est, si quod loquitur ipse non credit: sicut hæretici, maximeq; iđem Priscillianistæ faciunt, cum catholicam veritatem non quidem credunt, sed eamē loquuntur, vt nostrī esse credantur. Loquuntur ergo veritatem in ore suo, non in corde suo. Propterea distinguendi erant ab illo de quo dictum est, Qui loquitur veritatem in corde suo. Hanc autem veritatem catholicus sicut in corde loquitur, B quia ita credit, ita & in ore debet, vt ita predicet. Cōtra istam vero nec in corde nec in ore habeat falsitatem, vt & corde credit ad iustitiam, & ore confessio nem faciat ad salutem. Nam & in illo Psalmo cum dictum est, Qui loquitur veritatem in corde suo: mox etiam hoc additū est, Qui non egit dolum in lingua sua. Et illud quo d' Apostolus ait, Denonentes mendacium, loquuntur veritatem vnuſquisque cum proximo suo, quia sumus inuicem membra: absit vt sic intelligamus tanquam loqui mendacium permisit cum eis qui non sunt nobiscum membra corporis Christi. Sed ideo dictum est, quia vnuſquisque nos nō debet quemque depinare quod eum vult fieri, etiam si nondum factus est, sicut dominus alienigenam Samaritanum proximum eius ostendit cum quo misericordiam fecit. Proximus ergo habendus est, non alienus, cum quo idagendum est, ne remaneat alienus. Et si propter id quod nondum est fidei nostræ sacramentique particeps factus, aliqua illi occultanda sunt vera, non tamē ideo dicenda sunt falsa. Fuerunt enim etiam temporibus Apostolorum, qui veritatem non veraciter, id est, non veraci animo predicarent, quos dicit Apostolus Christum annūciasse non caſe, sed per inuidiam & contentio nem. Ac per hoc etiam tunc nōnulli tolerati sunt an nunciante non casto animo veritatem, non tamē vlli laudati sunt, tanquam annunciantes casto animo falsitatem. Demique de illis dicit, Siue occasione, siue veritate Christus annuncietur. Nullo modo aus tem diceret, vt postea Christus annūcietur, prius negetur. Quocirca multis quidem modis possunt latentes hæretici vestigari, nec catholica fide vituperata, nec hæretica impietate laudata.
- C**onfutatio mēda ci.
- N**eboni quidē cauſa peccati
- VII.** aliter omnino non posset educi de cœnbris suis hæ retica impietas, nisi à trāmite veritatis lingua cas dum. Ca tholica deuiaſet, tolerabilius illa occultaretur quām ista præcipitaretur. Tolerabilius in suis fouēs delitescerent vulpes, quām propter illas capiēdās in blasphemia foueam caderet venatores. Tolerabilius perfidia Priscillianistarum veritatis velamine tegetur, quām fides catholica ne à Priscillianistis mentientibus laudaretur, à catholicis creditibus negaretur. Nā hi propterea iusta sunt non qualiacunq;, led blasphemia mendacia, quia hoc animo sunt vt occulti hæretici detegantur, poterunt isto modo si eodē animo siant, calta esse adulteria. Quid si enim ex numero Priscillianistarū impudicari aliquā fœmina, iniūciat oculū in catholicum Ioseph, ei⁹ promittat pro
- D**ituram se latebras eorum, si ab illo impetraverit stuprum, certumq; sit eam si ei cōsensum fuerit, quod pollicita est impleturam, faciendum ne censebimus, an intelligemus nequamq; tali pretio merces eiūmo modi comparādas? Cur ergo non erūimus capiens Temēdos hæreticos carne in adulterium defūete, & eruidos putam⁹ ore in blasphemia fornicate? Aut enim Temēdos licebit vtrunque par iratione defendere, vt ideo hæc non esse dicatur iniusta, quia ea facta sunt intentione qua deprehenderetur iniusti: aut si sana doctrina nec propter inueniendos hæreticos vult nos cū fœminis impudicis saltem corpore nō mete misceri, profecto nec propter inueniendos hæreticos vult à nobis saltem voce nō mente, aut immundā hæresim prædicari, aut castam catholicā blasphemari. Quia & ipsum imperium, cui debet omnis inferior motus hominis obedire, digno nō carebit opprobrio, quād fit quod fieri non oportet, seu mēbro seu verbo. Quād quam etiam cū verbo fit, membro fit: quoniā lingua membrū est quā fit verbum. Nec vlli factum nostrū membro vlo paritur, nisi quod prius corde concipiatur, vel potius intus cogitando & cōsentiendo tā partum, foras aeditur faciendo per membrum. Nō itaq; anim⁹ a facte excutatur, quād dicitur aliquid nō ex E animo fieri, quod tamen nō fieret, nisi animus faciebat esse decerneret. Interēt quidē plurimū, qua causa, quo fine, qua intentione quid fiat. Sed ea, quæ cōstat esse peccata, nullo bone cauſe obtētu, nulo quasi bono fine, nulla velut bona intentione facienda sunt. Ea quippe opera hominū, sicut causas habuerint bones seu malas, nunc sunt bona, nūc mala, quæ nō sunt per se ipsa peccata. Sicut vlt̄ p̄bēre pauperibus, bonum opus est, si fit causa misericordie cum recta si de. Sicut concubitus coniugalis, quando fit causa generandi, si ea fide fit ut gignantur regenerādi. Hec atque huiusmodi secundum suas cauſas opera sunt bona vel mala, quia eadem ipsa si habeant malas cauſas, in peccata vertitur. Velut si iactantiæ cauſa pauperis p̄scitur: aut laſciuiae cauſa cum vxore concubitur: aut fili⁹ generantur, non vt deo sed vt diabolo nutritantur. Cum vero iam opera ipsa peccata sunt, sicut furtū, stupra, blasphemia, vel cetera talia: quis est qui dicat cauſis bonis esse facienda, vt vel peccata non sint, vel quod est absurdius, iusta peccata sint? Quis est qui dicat, vt habeamus quod demus pauperibus, faciamus furtū diuitiib⁹, aut testimonia falsa vendamus, maxime si non inde innocentēs lēduntur, sed nocentes potius damnaturis iudicibus F eruntur? Duo enim bona fiunt huius venditione mendaciū, vt & pecunia sumatur vnde inops alatur, & iudex fallatur, nē homo puniatur. Testamēta etiā si possumus, cur non vera supprimimus, & falsa supponimus: vt hæreditates vel legata non habeant indi gni, qui nibilex eis operantur boni, sed hi potius a quibus esurientes pascuntur, nudi vestiuntur, peregrini suscipiuntur, captivi redimuntur, Ecclesiæ construuntur? Cur enim non fiant illa mala propter hæ bona, si propter hæ bona nec illa sunt mala? Iam vero si aliquæ immundæ & diuites fœminæ videantur amatores & stupratores suos insuper ditaturæ, cur non & has partes atque artes suscipiat viri misericors, quibus pro tam bona causa vtatur, vt habeat vnde in indigentibus largiatur: nec audiat Apostolum dicentem, Qui furabatur iam nō furetur, magis au tem laborens manibus suis, quod bonum est, vt habeat vnde tribuat cui opus est. Si quidem non solum ipsum furtū, verum etiam falsum testimonium & adulterium, & omne opus malum non erit malum sed bonum, si ea causa perpetretur vt fit vnde fiat bonum. Quis ista dicat, nisi qui res humanas omnēs que conatur mores legēsque subuertere? Quod enim sc̄it erat solum facinus, quod turpissimum flagitium,
- E**phe. 4. b quod